

Rapport från vandringen i Capmany

Totalt var vi 6 st personer samt 2 hundar som deltog i den 16 km långa vandringen som Lars tagit initiativet till. Lars med Kerstin och lilla Yorkshire-terriern Ruth hade dagen innan ”tränat” och vandrat 16 km med betydligt större höjdskillnad – imponerande!

Vi möttes i Le Perthus för uppsamling och vidare färd till startplatsen i byn Capmany. Man märker direkt lugnet där jämfört med trafiken genom Le Perthus! Av den kraftiga vinden i blåshålet Le Perthus märktes inte så mycket i Capmany! Solen hade vi med oss hela tiden och det var skönt att ibland komma i skuggan av träden utefter leden.

Vandringen genomfördes i ett lugnt och vackert landskap – ordet pastoralt dyker upp! Det var emellanåt lite upp och lite ner men alltid utan större ansträngningar. Inte mycket bebyggelse fanns att beskåda utefter leden. Enda utskällningen vi fick under dagen bestod av två stora schäfrar som vaktade en tomt utefter vandringsleden. Våra egna medförda hundar besvarade den uppmärksamheten med upphöjt lugn och utan någon som helst motaktivitet.

Blomsterfägring fanns överallt – lågt växande på backen samt högre upp på buskar och träd. Det myckna regnet under våren har givit bra förutsättningar för växtligheten! Som golfare kände man väl till den allestädes närvarande gula busken med namnet ärttörne (= ta aldrig ut en boll som fastnat i en sådan – mycket taggar finns det!).

Som framgår av bifogade karta över vandringsleden fanns där ett stort antal stenformationer (dolmens eller menhirs) med spår tillbaka till stenåldern. Vi stannade till vid ett antal av dessa och fick information av Lars.

Neolith-perioden (4500 – 1500 BC) är en del av stenåldern ända fram till bronsåldern och man har påträffat en mängd stora stenstrukturer (dolmens och menhirs) runt om i Europa från Sverige ända ner till Medelhavet från den perioden.

Antalet dolmens och menhirs i området påvisar mycket aktiviteter under neolith-perioden på båda sidor om katalanska Pyreneerna. På flertalet av de vi besökte uppstod frågan: hur lyckades man få de stora klippblocken på sin platser (likaledes känd fråga från ex.vis Stonehenge). Det enda svar vi kunde komma med var att det antagligen krävdes mycket folk!

Dolmens är fristående begravnings- eller kultplatser och utgörs av stående stenar med en täcksten över. Menhirs däremot är en ensam sten, oftast upprättstående, och ibland med symboler eller märkningar. Syftet med menhirs anses kunna vara både för någon form av ritualer men också som markör för ett område.

Vandringen kunde genomföras i lagom tempo helt utan skavsår eller andra problem – inklusive pique-niquen använde vi ca 5,5 timmar för de 16 km vi gick. Alltså helt i linje med de 5 till 6 timmar som vandringsledare Lars informerat om i kallelsen.

Ett stort tack till Lars för hans initiativ och genomförande av denna trevliga vandring i vacker och historisk natur. Och kul att under vandringen få ”tjöta” lite med övriga deltagare!

Vid pennan

Ulf Landby

